

ο

ο

ὅτι τὸ μὲν οὐκτό, μόνον ἀρσ. ||

ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀν-

θρωπ. [οὐ γάρ λέγομεν, όμηλος] "Οὐδείς. ἀρσ. καὶ οὐδ. (ἀριθ.)
ζε οὐκτό. γυνὴ δέ τις. ἀλλαγῆσθαι. διηγοῦ. ὀνομαστ. αἰτ. καὶ
λὰ ζενάζε οὐκτό. Λουκ. 10. ξλητ.) ἀμφότεροι, ἀμφω. (ἢ
38.] τὸ δὲ οὐκτό τριγενῶς γεν. καὶ προθ. οὐδού. ἡ δοτ.
καὶ ἀδιαφόρως ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων). τὸ νομικός. αἰτ. καὶ κατ. οὐδ. οὐκτό. τι. (μόνον ἐπὶ αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις ὅμοιαι
πραγμάτ.) = οὐκτό (τὸ ἐπὶ τῷ ἀρσεν.)

πραγμάτ. καὶ προσωπ. ἀλλαγῆσθαι. εὔχοντ. ώς καὶ τὸ οὐκτό.
διαφόρως εὐχοντ. προθ. καὶ τὸ οὐκτό

2. σημσ. (καὶ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. σημειωθέντα).

Οὐκτό, οὐκτό, οὐκτό. ἐπιθ. ἀλαλος,
κωφός, ἐνεός.

Οὐκτό, οὐκτό, οὐκτό. οὐκ είμι.
(κατὰ κράσιν, ἀντὶ τοῦ οὐκτό

είμι, μόνον ἐν οἷς προσωπ. ἀρχεται τὸ οὐπαρκτικ. ἀπὸ

φωνήντος. ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένοις διηρημένως. οἶον τὸ 3. πληθ. οὐκτό.

οὐκτό. παρτ. οὐκτό. οὐκτό. μελ. οὐκτό.

οὐκτό. ἀπαρεμφ. οὐκτό. οὐκτό. οὐκτό.

μτχ. οὐκτό. οὐκτό. τὰ πάντα ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸ οὐκτό.

οὐκτό. οὐδ. τοῦ οὐκτό, οὐδ. περ καὶ ὅρα.

Ο

Ουκτός. οὐδεστή (καὶ -σατε). ἀρσ.
καὶ οὐδ. (καὶ κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπ.). θηλ. οὐκτός. οὐδεστή. αριθμητ. = ουκτός. (καὶ νεται μόνον τὸ οὐκτό καὶ οὐκτό,
τὸ δὲ οὐδεστή μένει ἀτρεπτον).

Ουκτός. σύνδ. οὐκτός, μέντοι,
ἀλλά.

Ουκτός. οὐκτός. (ἴσως ήμαρτημ. ἀντὶ τοῦ) = οὐκτός.

Ουκτός. οὐδ. οὐδ. = οὐκτός.

Ουκτός. οὐδ. οὐδ. οὐδ. = οὐκτός.

Ουκτός. οὐδ. οὐδ. = οὐκτός.